

182. ИСКУПИТЕЉУ

1. Се - љам Те се, ра - до - сти бес -

крај - на, У ср - цу ме са - да бу - диш

мом, То је јед - но од о - них тре - ну - ћа,

Што их да - јеш вер - ном ста - ду Твом.

2. Мутни часи младост ми кружише
Успомене црн се свија мрак; -
Откад Тебе нађох, Спаситељу,
Тренутак је мени блажен свак.
3. Пре нег' Тебе, Твој живот познадох
Срце моје мира немаше.
Сваком страшћу беше распаљено,
Пуно јада и бола беше.
4. Узбуњен са ватром од младости
Сљедих лажи, преваре жељи:
За сенком сам ја летио само,
Истина ми непозната би.
5. Пун поноса, себичности саме,
Без видела без понизности.
У заблуду дадох се занети,
И у свему греху роб бити.
6. Мислио сам, ако стечем славе
Стишат' ће се тежња моја та,
И то нађох, - ал' ипак празнина
Срца мога остаде ми сва.

7. Блудећ' кано овца без пастира
У пустињи, очај'о сам већ,
Да заситим глад не нађох паше,
Нит' извора да загасим жеђ.
8. У беди бих ја пропао тада,
Јад и мука притисла би ме, -
Да ја не чух Твој умилни позив,
О Пастире, Ти крепиш мене!
9. Како сам се међ' таласи љуљ'о,
Како ј' бурно тек'о живот мој!
Док најпосле не прибегох к' Теби,
Душе моје не открих Ти бол!
10. Често ме је нападала туга -
Срце и ум Ти разведри мој;
Све мир сами и само блаженство
Сад уживам, од како сам Твој.
11. Од онога дана избављења
Победу ми радо дајеш Ти,
Над свом тугом и над свим јадима, -
Ти ми дајеш блаженства сласти.
12. Нема мени више туговања,
У верности требао бити чврст, -
Спаситеља желим љубит' само,
Презирати понос и обест.
13. Тешко свету, кој' ту љубав мрзи,
И блаженство помућује то,
Јер вредности тога свет не схваћа,
У греха је жељам' огрез'о.
14. Не остав' ме, о Искупитељу!
Ак' и кријеш Твој Божанствен лик,
Претопи ме, к'о у ватри злато,
Те да Т' будем прави ученик.
15. Када после тих патњи чишћења
Нестане ме са света овог,

И кад тамо у земљи радости -
О Господе, - видим лица Твог: -

16. Тада ћу Те, о Помиритељу!
Очишћеним срцем славит' ја,
Тада ће ми место земске туге,
Мира Твога красота да сја.